

[Udearigsministeren.]

farten, det gik jo stærkt — at vi ikke havde nogen offentlig repræsentation i Spanien i øjeblikket. Dette er, som alle her ved, forkert. Selv om ambassadøren er hjemme, fungerer ambassaden, selvfølgelig ikke med samme arbejdsstyrke, men den fungerer dog og har gjort det flittigt i disse dage.

Jeg kan på den givne foranledning til oplysning for tinget meddele, at for mindre end en time siden har vi meddelt offentligt, samtidig med at Norge og Sverige har gjort det, at vor ambassadør nu rejser tilbage for igen at overtage den daglige ledelse af ambassaden og for på stedet nøje at kunne følge udviklingen. Hvis jeg er rigtigt underrettet — det går stærkt i disse dage — så var den vesttyske ambassadør og den britiske ambassadør tilbage i går, den belgiske i går eller i dag, og vi følger altså Norge og Sverige i morgen og har sammen med dem udsendt meddelelsen i dag kl. 13.30. Jeg siger det kun apropos hr. Erhard Jakobsens bemærkning.

Men så fortsatte hr. Erhard Jakobsen: til gengæld er der jo uofficielle repræsentanter. Det var fodboldholdet. De spurgte ikke nogen. De rejste bare til trods for vore henstillinger om, at de skulle blive hjemme. Nu kommer jeg til igen at korrigere hr. Erhard Jakobsen. Jeg er ked af, at han sådan nogenlunde har taget fejl på alle punkter. Til gengæld plejer der jo at være linje i, hvad hr. Erhard Jakobsen foretager sig, så det er måske ikke så unaturligt. Vi har fået en henvendelse fra Dansk Boldspil Unions generalsekretær, der netop spurgte om et råd, så de har altså ikke gjort det uden at spørge os. Jeg kan da godt sige til hr. Erhard Jakobsen, hvad vi svarede. Vi svarede Dansk Boldspil Union, at det ikke syntes at være forbundet med fare at rejse til Barcelona, så at de altså ikke af den grund skulle afholde sig fra at rejse. Vi sagde yderligere, at vi var sikre på, at de ville få al mulig beskyttelse under deres ophold i Spanien. Det siger vi, fordi vi er overbevist om, at de vil få det. Man kan altså sige, at har vores råd påvirket i nogen retning, så har det været til at gennemføre det arrangement, de havde planlagt. Jeg har givet udtryk for, at jeg var glad for, at jeg ikke skulle derned, hverken som tilskuere eller som official eller som spiller — det sidste kan landet også være

glad for, det er en sidebemærkning — men det er min personlige bemærkning. Man har spurgt udenrigsministeriet. Vi har svaret: vi ser ingen risiko ved, at holdet rejser, og vi er overbevist om, at de vil få al mulig beskyttelse. Vi har føjet til — og det synes jeg vi burde gøre — at netop i en sådan forbindelse kan individuelle tilskuere komme ud for et og andet, hvis de giver udtryk for alt for megen begejstring eller det modsatte, men det er nu set andre steder, så det er ikke en bemærkning, der går på Spanien. Og så har vi tilføjet, hvad vi også synes DBU burde vide, at den 12. oktober, altså den dag kampen skal finde sted, er en spansk højtidsdag med patriotiske manifestationer af forskellig art, og det kan selvfølgelig bidrage til at, om jeg så må sige, varme atmosfæren op. Endelig har vi kommenteret den tanke, som man vist var inde på på et vist tidspunkt i DBU, at det var bedre for eksempel at spille i Madrid end Barcelona, idet vi har sagt, at det foreligger der ikke for os noget der tyder på. Vi har altså heller ikke opfordret til at flytte denne kamp, hvis man i øvrigt vil holde den.

Jeg kan sige til hr. Erhard Jakobsen, at der var en tenniskamp i går i Madrid med svenske spillere. Nu er der jo ikke så mange tilskuere til tennis som til fodbold, men der skete ikke noget. Til gengæld undlod man at hejse de to flag for ikke at hidse følelserne unødigt op.

Jeg tror, jeg hermed har svaret på de helt konkrete spørgsmål fra hr. Erhard Jakobsen.

Inden jeg slutter, vil jeg blot sige vedrørende den af hr. Sigsgaard foreslåede dagsorden, at den kan regeringen ikke tage imod — af én eneste grund. Jeg tror, mange vil være enige med os herinde, men jeg er ikke sikker på, alle vil være enige lige præcis i den motivering, jeg giver. Vi har som bekendt i nogle år, som hr. Sigsgaard også sagde det, ydet støtte til frihedsbevægelser i den sydlige del af Afrika, og hr. Sigsgaard nævnte MPLA og Frelimo og PAIGC. Det er rigtigt. Der har været uenighed i dette ting om disse bevillinger, det er der ingen grund til at skjule, men én ting har ingen bestridt i forbindelse med de bevillinger, nemlig at det drejede sig om bevillinger til humanitære formål, og at det var bevægelser, som FN direkte havde peget på igen-